

Negyvenes éveiben jár, mindig nagyon ad magára. Régebb az ő hangja ébresztett a Star Rádióban, több mint egy éve a Nőileg magazinba is állandóan ír. [Felelős beosztásáról múlt héten lemondott,](#) ám új kihívásai is lesznek.

Asztalos Ágnes

sel egy kávé mellett beszélgettünk a G. Caféban.

Mi az, amit csinálnál egész nap, ha nem kellene dolgoznod?

A természetben járnék. Nagyon gyakran megtörtént, hogy mentem gyalog dolgozni a Kossuthon és arra gondoltam, hogy de jó lenne egyet járni a Budváron vagy a Csicseren. Rengeteget kirándulnék, utaznék a párommal és olvasnék.

Korán eléd állt az élet, hiszen szüleid hamar meghaltak, te pedig tizenévesen gyereket szültél, még a rendszerváltás előtt. Mennyire erősített meg ez téged és a párodat, aki bő két évvel fiatalabb nálad?

Az egy szép dolog volt, egyik legszebb az életünkben, hogy akkor és úgy történt. Felnőtté is tett, de a párom már nagyon érett személyiség volt 16-17 éves korában is, felnőtt emberként viszonyult az egész történethez. Gyakran eszembe jut erről, hogy ösztönösen ráérezünk arra, hogy egyensúlyt tartsunk a barátok és a gyerek között. Az akkori baráti körünk még nagyon messze állt a családalapítástól, emiatt is érdekes volt. A lányunk egészséges fejlődéséhez szükséges napirendet betartottuk.

Emlékszem olyanokra is, hogy koncerten voltunk, de kilenc órakor mentünk haza, mert Boglárkát le kellett fektetni. De nagyon gyakran feljött a baráti társaság és hajnalig preferanszoztunk csendben, mert aludt a gyermek, akinek szerencséire volt külön szobája. Boglárt imádta a baráti társaság, mindenki őt tette-vette. Akkoriban jártuk a tanítóképző főiskolát is, amikor Boglár még kicsi volt, gyakran a barátok vigyáztak rá.

Mennyire szoktad meg azt, hogy ma stewardessként dolgozik?

Tegnapelőtt éppen Palermóba repült. Most már megszoktam. Amikor itteni idő szerint éjjel ér haza, mindig felébredek az sms-ére. Ez fontos nekem és neki is, hogy tudjuk, éppen mi van a

másikkal.

A rendszerváltás után olyan mesterséget választottatok a pároddal, ami nagyon nem volt szokványos az akkori viszonyok között, a kilencvenes évek közepén. Szociálpedagógusok lettetek mindketten, miért ezt választottátok?

Előzményei is voltak, mi mindketten szakközépiskolában érettségiztünk, a kilencvenes évek elején elindították a posztliceális tanítóképzést, akkor elkezdjük azt, miközben a párom helyettes tanárként, én pedig óvónőként dolgoztam. Aztán magyarországi főiskolák hiányszakmákban indítottak képzéseket, így jött képbe az egri Esterházy Károly tanárképző főiskola, arra jelentkeztünk.

A szakmátokból kifolyólag rengeteg fiatallal, iskolással találkoztatok. Ez mennyire volt meghatározó?

Sokáig óvónőként dolgoztam, amikor elvégeztük a főiskolát, abban az évben kértem az áthelyezésemet az Eötvös József Szakközépiskolába, ott kezdtem iskolai tanácsadó tanárként, majd versenyvizsgáztam is. Imádtam az óvónői munkát.

Még most is van olyan, akár a G. Caféban egy buli után vagy közben, hogy leül egy srác és azt mondja, hogy tudom-e, ki ő? Mondom a nevét, mert mindenkire emlékszem. Vagy olyan is volt, hogy zsúriztem egy városi gólyabálon, s amikor mutattak be, valaki a sötétből bekiáltotta, hogy „Az én óvónénim!”

Ez olyan szép, mert ilyenkor már el szokták felejtetni az óvónéniket. A középiskolai munkám során pedig olyan emberekkel is megismerkedtem, akik később például kollégáim lettek a médiában. Abban segített, hogy folyamatosan vonalban voltunk azzal, hogy a mai – tehát az akkori – fiatalokat mi foglalkoztatja, hogyan élnek. Ez hatalmas segítség volt akkor, amikor a lányom is kezdett serdülni. Tudtuk, hogy milyen életbe megy ki, s fel is tudtuk készíteni.

Évtizedek óta a tanügyben vagy. Hogyan látod ennyi tapasztalat után, milyen oktató ez az iskolavárosnak tartott Székelyudvarhely?

Változik intézményekként és korszakonként. Nyugdíjba megy vagy eltávozik közülünk egy-egy olyan karizmatikus figura, aki adott esetben meghatározó tagja volt egy iskola létének. Az sokat változtat. Udvarhely attól érdekes, hogy rengeteg iskola van, rengeteg diák és rendezvény – az jó iskola annak, aki közösségi ember, mert nagyon sok mindent kipróbálhat. De szerintem az iskoláknak mind megvan a saját, egyéni arca.

A média hogy jött az életedbe? Kipróbálni akartad vagy pedig tudatosan mentél neki?

Két ok vezetett oda. Az egyik az, hogy óvónőként dolgoztam, ami napi öt vagy hat óra, ha felkészülsz, és úgy éreztem, hogy bennem rengeteg energia és kíváncsiság van. A másik, hogy mindketten pedagógusi fizetéssel indultunk, ami sem akkor, sem most nem nagy és szerettünk volna a saját lábunkon megállni. Megláttam a hirdetést, egyik legjobb barátnőm már a médiában dolgozott, tehát nem volt idegen a dolog. Indult az új rádió 1999-ben, belekerültem az alapcsapatba.

Ott sokféle műsort csináltál, mert egy ilyen médiapalettán sokszor azzal szembesülünk, hogy többfelé kell képezze az ember magát, nem elég az, hogy valaki csak sporttal vagy csak kultúrával foglalkozik. Mit szerettél a legjobban a rádiós munkában?

Az ébresztő műsort, bár a korai felkelést soha nem tudtam megszokni. Főleg Széchely Istvánnal párosban évekig csináltam. Mindig azt mondom, amikor valaki a kedvenc műsorom felől kérdez, hogy a Vekkert szeretem a legjobban, csak kezdődne később! Sokáig volt délutáni, esti, portréjellegű beszélgetésem is, azokat is nagyon-nagyon szerettem.

Biztos vagyok benne, hogy kaptál nagyon sok pozitív visszajelzést, de azt is szokták mondani a mi szakmánkra, hogy ez egy olyan foglalkozás, aminek művelőjét nem feltétlenül szeretik. Nem hátbeveregetésekről szól ez a szakma. Voltak-e negatív tapasztalataid?

Sokáig vezettem a Star Rádióban a diákműsort, amit tulajdonképpen diákok készítettek, egyébként néhány mai, médiában dolgozó is „nőtt fel” ott. Ezt én fogtam össze. A hallgatók, a diákok tanárai részéről volt néha kritika, mert nem értették azokat a poénokat. Rossz néven vették vagy megsértődtek, s mivel én voltam a felelős, engem kerestek meg.

Kisvárosban élünk, kisvárosi politikával és közélettel – nem szerettem, amikor skatulyáztak. Mindig azt mondta, újságírók között is, hogy sajnós kevesen mondhatjuk el magunkról – és pár évvel ezelőtt talán senki sem mondhatta volna el – hogy független újságíró. De legalább egymást ne skatulyázzuk.

Emlékszem arra, hogy odahaza nem volt tévétek.

Most sincs!

Akkor hogyan tanultad meg a tévés munkát? Ezek szerint nem voltál kíváncsi annyira, hogy mi zajlik a „dobozban”.

Érdekelt, megnéztem a kollégák anyagait mindig, s óhatatlanul ültem le én is tévé elé. Jött magától. Amikor főszerkesztő lettem, az volt a feladatom, hogy tartalmilag mindent átlássak. Valóban, a képi részéhez nem sokat értettem, amikor odakerültem, de már azelőtt is kíváncsi, nyitott voltam, odaálltam a vágók mögé. Van egyfajta affinitásom a képi látásmód iránt, ez előjött azóta, amióta egyik hobbim lett a fotózás. Az első tévés anyagom a karácsonyfalvi Dungó-feredő megnyitása volt, nyáron, büszke voltam magamra, de arra gondoltam, hogy ki tudja, hogy milyen. Megnézte a barátnőm, aki nagyon régi tévés és azt mondta, hogy ez egy szép anyag. Olyan jólesett!

Utána „rádszakadt” a felelős vezetői beosztás is a Digital 3 Televíziónál és a Star Rádiónál. Nem lehetett könnyű, mert ez egy olyan cég, ami tíz-tizenöt évvel ezelőtt érte fénykorát, legalábbis a műsorok mennyiségében és minőségében, utána egyre kisebb lett.

Sokszor eszembe jut az, hogy mire jó, ha tanügyisként vagy más közalkalmazottként megtapasztalsz más világot is: sok olyan képességet fejleszt ki, ami az élet számtalan területén hasznunkra válik. Az egyik a problémamegoldó képesség. Még annakidején Dimény Zsolt kollégámmal mondtuk, hogy kéne nyissunk egy problémamegoldó kft.-t.

Soha nem felejttem el azt sem, hogy volt egy nyári délután, amikor mondtam ugyancsak neki,

hogyan elvitted azt a bizonyos operatőrt, én hogyan csináljak két operatőrrel híradót? Most pedig évek óta egyetlen operatőrrel próbáltuk fenntartani a híradót. Rugalmasság és türelem kellett hozzá, kitartás és magas fokú stressztűrő képesség. Meg az, hogy nincs olyan, hogy nincs, meg kell oldani.

Mit gondolsz arról, hogy az egész erdélyi magyar sajtó – nyomtatott és internetes újságok, tévék, rádiók műsorai, a tartalma – az elmúlt tíz-tizenöt évben mennyiségben és minőségben visszaesett?

Hasonlóan látom. A kilencvenes évek lendületében sokan belevágtak és helyi tévéket, rádiókat, újságokat hoztak létre megfelelő infrastruktúrával – emlékszem, a Star Rádió is nagyon jó technikai színvonalon volt. Nem beszélve arról, hogy jártunk tanulni más rádiókhoz, én például a Danubiusnál és a Slágernél voltam két kollégával. Élő volt a kapcsolat a magyarországi tévékkel is. De ez lassan elmúlt.

Maradtak a technikai feltételek azon a szinten egy-két újítást leszámítva. Közülük, akik ebbe a szakmába belekóstoltak és megtalálták az útjukat, sokan el is mentek magasabb szintre. Egy idő után már nehéz volt őket pótolni, tényleg volt egy visszaesés.

Érdekes dolgokba vágtunk bele, próbáltuk összefogni legalább a székelgyföldi kis tévéket, bejártunk néhány stúdiót és akkor is belelátam: mindenütt egyre kevesebb emberrel, egyre kevesebb műsorral próbálják tartani azt, ami még van.

Egyre több problémát kellett megoldani egyre kevesebb emberrel a tévénél és a rádiónál. Mi szegte a kedvedet ezen kívül?

Ez önmagában elég nehéz volt és most, az utóbbi félévben jött néhány olyan feladat ezeken kívül, ami még több stresszel járt, mert kiszámíthatatlan volt. Egy halom olyan területért kellett volna felelősséget vállalnom, amire nem volt rálátásom.

Egyrészt időm se lett volna rá, másrészt meg nem értek hozzá, például a reklámértékesítéshez. Nem is lehet ennyi mindenért felelősséget vállalni. Felelős vagy azért, hogy mi megy be a tévébe, milyen meghívott ül be a rádióba, szervezd meg, hogy jusson el a kolléga szabadságra, ha beteg, akkor oldd meg a helyettesítését, figyelj arra, hogy a kazán rendben van-e, figyelj arra, hogy bejöttek-e a pénzek, működik-e a reklámtevékenység. Plusz gyere ötletekkel, hogy hogy legyen jobb a rádió, mitől legyen adott napon jobb a tévéhíradó. Túl sok volt és számomra bejött még két feladat. Akkor leültem és azt mondtam, hogy ezt már nem tudom jól csinálni.

Van bennem egyfajta maximalizmus: amit csinálok, az legyen megbízható minőség. Zavart, hazavittem ennek a feszültségét. Évekig jól tudtam lavírozni, azt hittem, hogy jó teherbíró képességem van, de most az idén ez már nem ment. Még hétvégén, kiránduláskor is nagyon nehéz volt kizárnom azt, hogy ne azon pörögjön az agyam, hogy hétfőn mit csinálok.

Mit olvastál utoljára?

Egy Anna Gavalda-könyvet, az este fejeztem be.

Egyik pillanatról a másikra változott meg az arckifejezésed, amikor ezt kérdeztem a munka után. Mennyire tartozik hozzá az életedhez az olvasás?

Kicsit függőség is. Egyetlen egyszer történt meg, amikor mentünk Magyarországnál messzebb kirándulni négyen a kis Reanult Cliónkkal, s az autó úgy meg volt rakva, hogy nem tettem be könyvet. Lefeküdtem és alig tudtam elaludni könyv nélkül. Nagyon-nagyon sokat olvasok, az egyik legjobb időtöltés.

Most úgy képzelem el, hogy reggel felkelsz és nem mész be a tévéhez, hanem hátradólsz és olvasol.

Ez azért nem így van. De a reggeli kávé mellé tudok olvasni, utána pedig fogok neki a vásárhelyi rádiós munkámnak vagy éppen cikket írok. Ha véget ér a vakáció, akkor iskolába megyek.

Mi az, amit szeretnél csinálni? Mit szeretnél dolgozni?

Nagyon szeretek írni a Nőileg magazinba és nagyon szeretném, ha minél erősebb és életképesebb lenne. Riportokat szeretnék írni a Nőilegbe, olyant, amihez már idő és infrastruktúra is kell. Például fel akarok menni Balánbányára, az Egyesítő mellé Bereczki Leonardohoz, aki medvéket vadít vissza a természetbe. Írni szeretnék. És nagyobb odafigyeléssel, még több energiával végezni a mentálhigiénés segítő munkát az iskolában, mert bőven van tennivaló.